

PRVNÍ REPUBLIKA

(1889-1930)

V neděli 17. listopadu 1889, ve tři hodiny ráno, opustila královská rodina Brazílii. Odplula z přístavu v Riu de Janeiru směrem do Lisabonu. Monarchie byla svržena a nastávalo období První republiky.

V Brazílii se začala měnit jména ulic a náměstí, která původně nesla označení jako královské, imperiální či Pedra II., na národní, popřípadě brazilské. Hymna ovšem zůstala původní (byla složena po abdikaci Pedra I.) a vlajka se proměnila jen minimálně – byly na ní zachovány barvy dynastie z Bragançy a dynastie rakouských Habsburků, jen jejich výklad se změnil: zelená barva se začala interpretovat jako odkazující na tropickou bujnou vegetaci a žlutá na nerostná bohatství. Ze žlutého kosočtverce zmizely královský erb a zbraně a nahradilo je pozitivistické heslo „Ordem e Progresso“, „Pořádek a Pokrok“.

V roce 1891 byla uzákoněna nová ústava

- definovala státní uspořádání Brazílie jako federativní republiky v čele s prezidentem a dvoukomorovým parlamentem (poslanecká sněmovna a senát)
- došlo k oddělení církve od státu
- jednotlivé provincie začaly být označovány jako státy a v rámci federace získaly větší autonomii

Moc „moderující“, která dávala králi téměř absolutní moc, byla zrušena a nahrazena principem vyváženosti mezi mocí výkonnou, zákonodárnou a soudní.

Byla zaručena svoboda vyznání, senátoři přestali být voleni doživotně a volební právo se rozšířilo na větší část populace – volit mohli všichni dospělí muži, kteří uměli číst a psát; volit nemohli ženy, žebráci a vojáci.

Je nutné si připomenout, že republikánský převrat v Brazílii byl vojenský a není proto divu, že prvních pět let (do roku 1894) republiky vládli vysocí důstojníci.

Prvním prezidentem se stal maršál Deodoro Fonseca a premiérem další důstojník, Floriano Peixoto.

Autoritativní vláda Deodora Fonsecy nedokázala vyjednávat s opozicí, porušovala ústavu a nakonec nařídila rozpustit parlament. Kromě toho narůstala inflace a běžné byly i finanční podvody. V roce 1891 se proti prezidentovi vzbouřila námořní pěchota, která požadovala znovuotevření parlamentu. Fonseca tlaku podlehl a 23.11. 1891 rezignoval.

Vlády se ujal premiér, maršál Floriano Peixoto

- obnovil činnost parlamentu a zorganizoval volby

Jeho politika bývá nazývána „florianismem“ a je považována za první spontánní politické hnutí v rámci republiky, kdy se na důležitých státních rozhodnutích podílela do velké míry

populace. Toto období dosáhlo vrcholu mezi lety 1893 a 1897 a je označováno rovněž za jakobínské, tedy radikální a orientované na široké lidové vrstvy.

Navzdory celkovému uvolnění politické situace nebyla armáda spokojena a v září 1893 se její důstojníci vzbouřili znovu a požadovali nové prezidentské volby.

V roce 1894 prezidentské volby skutečně proběhly. Zvítězil v nich Prudente de Morais, kandidát Republikánské strany ze São Paula

- tímto krokem získala na významu umírněná a pragmatická politika této strany.

Její snahou byla pacifikace země, zajištění zájmů hospodářské elity ze státu São Paula a změna charakteru republiky z jakobínské (důraz na lidové vrstvy při rozhodování) na oligarchickou (na rozhodování mají zásadní vliv bohatí).

Prudente de Morais určil v roce 1908 svého nástupce, kterým byl Campos Sales. Ten usiloval o konsolidaci oligarchického charakteru republiky založeném na velké nezávislosti regionálních hospodářských elit:

- politika jednotlivých federálních států uznávala plnou autonomii regionálních elit, zavírali se oči před volebními podvody a argumentovalo se důležitostí jejich bohatství na rozkvět celé země
- federální jednotky (státy) měly jednat v souladu s rozhodnutími centrální moci – avšak objevil-li se nějaký konflikt, jeho řešení spadalo do příslušnosti jednotlivých států.

Charakteristickým rysem tohoto období je kontrola federální vlády, kterou si mezi sebou předávaly dva nejbohatší státy: São Paulo a Minas Gerais. Toto střídání vlád bylo nazýváno politikou „kávy a mléka“, „café com leite“ (v širším významu mléko symbolizovalo chov dobytka), podle zemědělských produktů, které oběma státům zaručovaly bohatství.

IMIGRACE

Se zrušením otroctví se objevila snaha nalákat do země imigranty, především evropské, aby na venkově nahradili práci otroků. Konkurence však byla veliká, zejména ze strany Argentiny, Kubu, Mexika a USA

- začal se rozšiřovat nepravdivý mýtus blahobytného života v tropech, který dokázal nalákat velké množství Poláků, Němců, Španělů, Italů, Portugalců a později i Japonců. Dělo se to navíc v době, kdy se Evropa snažila zbavit jednak své chudinské populace, jednak zadlužených malých vlastníků
- odhaduje se, že v té době opustilo Evropu na 50 milionů lidí, kteří se vydali hledat své štěstí v Americe – velká většina směřovala do Severní Ameriky (78%), zbytek do Ameriky Latinské (22%). Z těchto 22% imigrantů si 33% zvolilo za svou vlast Brazílii.

Převvedeno do absolutních čísel, do Brazílie tak přicházelo 71 000 přistěhovalců ročně, z toho nejvíce Italů (58,5%). Mezi lety 1908-1930 se tato bilance zvedla na 79 000 imigrantů za rok; v tomto období přicházelo nejvíce Portugalců (37 %). V roce 1908 přišla první vlna japonské imigrace

Velkou část evropských přistěhovalců vláda směřovala do jižních, málo obydlených oblastí - Espírito Santo, Rio Grande do Sul, Santa Catarina, Paraná - kde jim prodávala na splátky pozemky o 25 hektarech, obvykle poblíž řek. Pozemky však byly velice izolované a nově příchozí trpěli útoky indiánů, nepřátelstvím ze strany místní populace i problémy s obchodováním.

Další část imigrantů byla přesměrována na práci na kávových plantážích v São Paulu. Zde se jim většinou dařilo dobře a mnoho z nich začalo prosperovat.

Postupně se tak v různých oblastech mísily různé kultury i různé jazyky.

Ve 30. letech se imigrace výrazně snížila, protože začala být vydávána restriktivní opatření proti nekontrolovanému vstupu cizinců (s opatřeními začaly USA mezi lety 1917-1924 a Brazílie s nimi přišla v roce 1930). Hlavním důvodem byla ochrana místních obyvatel před nezaměstnaností.

INDUSTRIALIZACE A URBANIZACE

Mezi lety 1880 a 1930 byl hospodářský vývoj Brazílie velice dynamický.

Ve 2. desetiletí 20. století, během První světové války a bezprostředně po ní, byl omezen dovoz zboží, které bylo postupně nahrazováno zbožím lokálním. K tomu se navíc připojila krize v zemědělství, protože nebylo jak produkci vyvážet. To vše vedlo k tomu, že industriální centra v zemi získávala na významu.

Hned v prvních letech trvání republiky ubývalo populace na venkově a její počet narůstal ve velkých městech. Nejvyhledávanějšími byly: Rio de Janeiro, hlavní město Brazílie, které bylo nazýváno jejím srdcem; São Paulo, které bylo nazýváno hlavou země a Belo Horizonte, založené v roce 1897 jako hlavní město státu Minas Gerais - bylo prvním plánovaně vybudovaným městem v zemi.

Tato tři hlavní centra měla pod kontrolou finanční a ekonomickou správu země. Hospodářské a politické centrum Brazílie tak bylo situováno výhradně na jihovýchod.

Přestože si podpora imigrace kladla za cíl doplnit pracovní sílu na venkově, s krizí v zemědělství se většina nově příchozích přestěhovala do měst.

Vnitřní stěhování populace v rámci Brazílie bylo ovlivněno především zrušením otroctví. Největším poklesem populace trpěl severovýchod, odkud odcházeli obyvatelé na prosperující jihovýchod.

Imigranti, kteří přesto zůstali věrni práci v zemědělství, se usazovali v jižních brazilských státech jako Paraná, Santa Catarina a Rio Grande do Sul. Na severu pak v Amazonii, kde se začalo s lukrativní těžbou kaučuku.

Ve velkých městech byla zavedena hromadná městská doprava a zakládány reprezentativní instituce

- prezident Rodrigues Alves (1902-1906) svolal skupinu odborníků s cílem učinit z Ria de Janeiro výstavní město Brazílie, které by odpovídalo představám a zájmu zahraničních návštěvníků. Plán obnovy Ria byl rozdělen na tři části: 1) modernizace přístavu, 2) asanace neboli zlepšení hygienických podmínek, 3) rekonstrukce města inspirovaná projektem rekonstrukce Paříže
- důsledkem těchto změn bylo vyhánění chudých z centra města – bouraly se domy, chudinské čtvrti i levné hotely.

Rozsáhlou rekonstrukcí prošlo i São Paulo, aby více odpovídalo potřebám čím dál početnější a bohatší hospodářské elity.

Belo Horizonte už bylo navrženo tak, aby vyhovovalo moderní době a jejím nárokům.

Začalo se rovněž s různými lékařskými projekty, které měly snížit počet epidemií v zemi. Brazílii sužovala zejména žlutá horečka, černé neštovice, dýmějový mor, cholera, a to jak ve městech, tak na venkově.

VÁLKA POVSTALCŮ Z CANUDOS

Zatímco se pozornost vlády upínala k prosperujícím centrům jihovýchodu, velká část Brazílie a její populace byla odsouvána na okraj a jejich zájmy byly ignorovány. V odlehlejších částech země rostla nespokojenost s touto politikou – začala propuknout povstání, ve kterých se mísil boj za získání pozemků k obdělávání půdy a tím zajištění základní obživy s náboženskými myšlenkami za spravedlivější a harmoničtější společnost.

V roce 1896 došlo k nejkrvavějšímu ozbrojenému konfliktu v období První republiky, který je výmluvně a detailně popsán v knize novináře a esejisty Euclidesa da Cunhy *Os sertões* (*Divočina*). Da Cunha byl do oblasti povolán jako pozorovatel a reportér pracující pro největší noviny v São Paulu.

Válka povstalců z Canudos byla vedena místním náboženským vůdcem Antoniem Conselheirem a odehrála se ve vnitrozemí Bahie. V této oblasti se nacházela řada plantáží ležících ladem, sužovala ji cyklická pravidelná sucha a chronická nezaměstnanost. Tisíce tamních obyvatel vedly nomádský život.

Antonio Conselheiro, který v doprovodu svých žáků putoval po kraji a kázal, přišel v roce 1893 do města Bom Conselho v Bahii. Ve městě se právě vylepovaly letáky oznamující další zvýšení daní. Conselheiro je strhal ze zdí a spálil. Když se o tom dozvěděl guvernér oblasti, poslal za ním několik vojáků, aby jej zajali a skupinu jeho stoupců rozpustili. Vojáci byli ale bez větších problémů přemoženi a Antonio Conselheiro se se svou skupinou usadil na farmě v Canudos. Od příchodu na farmu až po skončení války (1893-1897) se skupina rozrostla z 230 členů na 24 000.

Jejich komunita byla republikánské vládě trnem v oku, protože vytvořila nový způsob správy:

- vlastnictví půdy bylo kolektivní stejně jako práce na ní; každý, kdo přišel, dostal zdarma část půdy, kterou mohl obdělávat a na které se usadil; pěstovaly se různé plodiny, choval se dobytek a koně, vydělávala se kůže; výsledky práce se spravedlivě rozdělovaly mezi členy komunity
- sám Antonio Conselheiro nebyl jako duchovní podřízen katolické církvi a osada nebyla podřízena žádnému bohatému vlastníkovi půdy.

Republikánská vláda obvinila komunitu z úkladů proti republice a označila ji za skupinu bojující za návrat monarchistického zřízení. Mezi lety 1896-1897 proti nim vyslala čtyři vojenské expedice. Například při třetí expedici bylo do oblasti vysláno 1300 vojáků, kteří farmu odstřelovali nepřetržitě několik hodin. Nakonec byli poraženi, jejich generál zabit v boji a stovky dalších vojáků byly zabity na útěku.

V říjnu téhož roku republikánská vláda odpověděla vysláním více než 6000 vojáků a 421 důstojníků. Armáda slíbila členům komunity, že ušetří životy těch, kteří se vzdají – svůj slib však nedodržela a povraždila množství mužů, žen a dětí, kteří jim uvěřili. Farmu nakonec dobyla, vypálila a rozprášila dynamitem.

Vláda se celý konflikt snažila podat jako boj moderní společnosti proti společnosti opožděné, jako boj civilizace proti barbarům. Samotný Euklides da Cunha, republikánský novinář, ukázal tuto interpretaci jako zavádějící. Jeho svědectví je podáno jako obvinění – obvinění vlády ze zbytečného masakru civilního obyvatelstva i z toho, že se o část své populace nestará, nesnaží se jí porozumět a vyjít vstříc.

DĚLNICKÉ STÁVKY VE MĚSTECH

V 90. letech 19. století, s sebou evropští imigranti přivezli do Brazílie myšlenky anarchismu. Toto hnutí získalo během desetiletí množství přívrženců a ve druhém desetiletí 20. století se na základě jeho idejí vytvořily politické organizace dělníků.

Industrializace v Brazílii začala v roce 1840, kdy se objevily první továrny. Rozvinula se v 60. letech 19. století, především díky textilní výrobě.

V roce 1907 v Brazílii existovalo již 3410 továren, a to především v oblasti jihovýchodu. Dělníci z řad přistěhovalců se soustředili především ve státech São Paulo a Rio de Janeiro

- např. v São Paulu v roce 1912, bylo 60% textilních dělníků tvořeno Italy, kteří obvykle přicházeli z Neapole, Benátska, Sicílie nebo Kalábrie.

Dělnické hnutí rostlo také ve státech Rio de Janeiro a Minas Gerais.

Hlavní myšlenkou anarchistického hnutí je požadavek společnosti bez státního uspořádání. Ideální společnost má být tvořena autonomními komunitami, které by fungovaly na principu svobody, zkušenosti, solidarity a bratrství. V Brazílii se anarchisté slučovali do revolučních seskupení, která požadovala zlepšení životních podmínek dělníků a jejich přístup ke vzdělání. Vydali různé publikace a využívali stávkou jako hlavní zbraň k mobilizaci a boji dělníků.

Samotní anarchisté se v Brazílii dělili na dvě hlavní skupiny:

- anarchisté-odboráři ze São Paula prosazovali zřizování odborů a věřili, že jsou hlavní silou jejich politické činnosti
- anarchisté-komunisté požadovali lidové povstání jako revoluční cestu k dosažení svých požadavků.

Obě skupiny byly ale zajedno v tom, že pouze přímá a nezávislá akce dělníků může vést k pádu kapitalismu a zavedení anarchie.

Mezi lety 1906-1908 dramaticky rostl počet stávek

- dělníci reagovali na neúnosné podmínky: pracovní doba ani věk pracujících nebyly omezeny a v továrnách tak pracovaly děti již od 5 let; nezletilí často tvořili více než padesát procent pracujících v továrnách
- vysoký počet pracujících dětí a žen vedl k citelnému snížení platů, zatímco během války stoupaly ceny veškerého zboží.

Dělníci se sdružovali do odborů. V roce 1906 byla vytvořena centrální odborová organizace (COB).

Mezi lety 1900 a 1920 v zemi proběhlo více než 400 organizovaných stávek za zlepšení životních podmínek (zvýšení platů, ochrana práv dělníků, zkrácení pracovní doby, právo se organizovat) i stávek čistě politických, např. stávka proti První světové válce nebo solidární stávka za mezinárodní boj dělníků.

Stávky byly potlačovány a v jejich průběhu byla část dělníků/imigrantů vyhoštěna, zatímco brazilští dělníci byli pozatýkáni a uvězněni.

Význam anarchistického hnutí stoupal mezi lety 1910 a 1913 díky velké nezaměstnanosti a narůstající délce pracovní doby. V roce 1917 se do jedné ze stávek zapojilo mezi 50 a 70 tisíci dělníků z Ria; v São Paulo se stávek účastnila dokonce velká většina tamních pracujících.

Od 20. let 20. století se díky brutálním policejním zákrokům snížil počet stávek, i samotná činnost odborů.

V roce 1922 byla založena Komunistická strana Brazílie, kterou z velké většiny tvořili bývalí anarchisté. Komunisté získávali čím dál větší význam ve společnosti, tím se ale zároveň dělnické anarchistické hnutí zcela rozdělilo a snížilo svou kapacitu mobilizace.

Od dvacátých let bojovnost dělníků ochladla, ale jejich hnutí zůstalo přítomné v brazilském veřejném životě. Během dalších desetiletí se rozrostlo, lépe zorganizovalo a získalo na komplexnosti.

BRAZILSKÁ MODERNA

První republika nevyvolávala nespokojenost jen u chudých vrstev, ale i u mnohých dalších společenských skupin.

Byli to zejména intelektuálové, kdo začal zpochybňovat tradičnější koncepce v kulturní oblasti stejně jako některé republikánské instituce.

Situace se vyhroutil v roce 1922, kdy proběhly dvě důležité kulturní události:

- oslava 100 let nezávislosti Brazílie
- Týden moderního umění v São Paulu

Týden moderního umění byl později chápán jako historický mezník, v němž se projevil zásadní nesoulad nastupující generace s kulturními vzorci, které dominovaly společnosti.

Do té doby udávala tón národní kultuře a literatuře Brazilská Literární Akademie založená v roce 1897. Jejich čtyřicet členů reprezentovalo intelektuální, morální a politickou autoritu národa. V průběhu času se tato instituce stala konzervativní a jako taková se stavěla se proti všem uměleckým avantgardám a novým literárním zkušenostem, symbolistickým a modernistickým; zásadně odmítala uznávat literární produkci skupin bohémů, které se scházely v barech a knihkupectvích.

V týdnu od 11. do 18. února 1922 se v městském divadle v São Paulu uskutečnil Týden Moderního umění, který zorganizovali intelektuálové a umělci jako např. spisovatelé Mário de Andrade a Oswald de Andrade, výtvarní umělci Tarsila do Amaral, Di Cavalcanti, Anita Malfatti, Victor Brecheret nebo skladatel Heitor Villa-Lobos. Událost pomáhali financovat hospodářské elity ze São Paula.

Modernisté kritizovali nekritické přebírání evropských uměleckých směrů a cizích teorií a požadovali zavedení modelů národních. Jejich cílem bylo obnovení uměleckého

prostředí. Směry směřující z Evropy – futurismus, kubismus, expresionismus – vyžadovali přizpůsobit brazilskému prostředí.

V prvním momentu byla tato iniciativa velice kritizována, ukázala se ale naprosto zásadní pro další kulturní vývoj Brazílie.

V roce 1928 byl sepsán „Antropofagický manifest“ – pojem antropofagie (kanibalismus) se stal pro brazilskou modernu příznačným. Kulturní antropofagie byla procesem, kdy byly cizí kulturní vlivy požírány a vyvrhovány zpět, čímž se vytvořil zcela nový a národní produkt.

Moderna se obracela k myšlení a kultuře původních domorodých obyvatel, ale i ke kultuře africké.

Nejdůležitějším dílem modernismu je kniha *Macunaína, hrdina bez charakteru* od Mária de Andrade, publikovaná v roce 1928. Hlavní postavou jeho vyprávění je Macunaína, který má postihovat zásadní vlastnosti typického Brazilce: lže, vyjednává, podvádí ostatní, pláče, dojírá se nad osudem ostatních. Kromě toho se narodí černý a v průběhu příběhu se stane bílým; je doprovázen svými bratry, indiánem a černochem.

Mário de Andrade systematicky studoval dějiny a kulturu své země a zaměřoval se na brazilský folklór. Cestoval po různých částech Brazílie a stavěl se ostře proti rasovým předpoklům vůči černochům a míšencům.

Kromě São Paula, vzkvétal modernistický kulturní život i v Riu. Vznikaly zde různé heterogenní skupiny, často kolem vůdčích ženských osobností, které přicházely ze severovýchodu jako náboženské autority afrických kultů. Scházeli se u nich jak chudí černoši a míšenci, tak umělci i potomci bohatých měšťanů.

ČERNOŠSKÁ POPULACE PO ZRUŠENÍ OTROCTVÍ

Otroctví bylo zrušeno v roce 1888, ale stát se nijak nepostaral o zařazení bývalých otroků do společnosti. Ti neměli jak konkurovat ostatním dělníkům, zejména evropským. Ke slovu se navíc dostávaly pozitivistické rasové teorie, podle nichž černoši a míšenci byli lidmi, kteří se nevyvíjí a jsou ve všech směrech opoždění. Věřilo se, že mají dědičné sklony k potulce, alkoholismu, mentálním problémům a dezorganizaci společenské i morální.

Místo, aby se společnost cítila nějakým způsobem zodpovědná za jejich osud, který byl spojený s jejich zavlečením do Brazílie a zotročením, zdůvodnila těmito teoriemi jejich odsun na okraj společnosti.

Velké části z nich nezbylo než se připojit k chudé venkovské populaci. Většinou žili nomádkým životem a vykonávali sezónní a jiné nájemné práce.

INDIÁNI

V období republiky pokračovalo „domestikování“ indiánských kmenů, které byly ochotny se přizpůsobit a vyvražďování těch, které to odmítaly. Emblematické je vyvražďení kmene Kaingang ve státě São Paulo, aby přes jejich území mohla vést železnice.

Problém s indiány se tak přesunul ze snahy využít jejich otrocké práce k boji za získání jejich území.

KRIZE PRVNÍ REPUBLIKY

Během první světové války došlo ke krizi v zemědělství a k posílení domácích drobných obchodníků a výrobců. Zrodila se tak silná střední třída, které nevyhovovalo řízení státu politiky, kteří privilegovali zemědělskou oligarchii tvořenou především majiteli kávových plantáží se São Paula a chovatelů dobytka z Minas Gerais.

V armádě začalo docházet k povstáním nižších důstojníků, „tenentes“. Jejich aktivita se projevovala jak v armádě, tak ve společnosti. Věřili tomu, že Brazílie potřebuje silnou centralizovanou vládu, která by se podílela na hospodářském rozhodování, aby mohla využívat nerostného bohatství, rozvíjet průmyslovou výrobu a chránit zemi před zneužíváním ze strany zahraničních mocností. Byli liberální ve společenských otázkách a autoritativní v otázkách politických

- v politice zastávali funkci ozbrojené složky – byli odhodláni chránit zemi a zničit politickou moc lokálních oligarchů, chtěli zmenšit propast sociálních rozdílů a skoncovat s analfabetismem – nedokázali však najít způsob, jak své požadavky prosadit, a proto se několikrát rozhodli čelit vládě sami.

5. července 1922 došlo k tzv. Povstání osmnácti mužů z pevnosti („A Revolta dos 18 do Forte“)

Po potlačení povstání v pevnosti na Cobacabaně, vyšlo 28 důstojníků rozhodnutých v protestu pokračovat na ulici a pochodovali podél pláže směrem k vládnímu vojenskému regimentu. Cestou jich deset opustilo skupinu a zbylých 18 pokračovalo ve svém pochodu uprostřed střelby – pouze dva důstojníci střet přežili.

Druhé povstání nižších důstojníků proběhlo v roce 1924 v São Paulu. Tzv. Revoluce v São Paulu je považována za nejdramatičtější válečný konflikt ve státě São Paulo. Povstalci měli pod kontrolou ulice města po 21 dní.

Ve stejném roce došlo i k povstání v Manaus, v Amazonii.

Největší povstání důstojníků proběhlo mezi lety 1925-1927, kdy se spojila skupina důstojníků ze São Paula a skupina důstojníků z Rio Grande do Sul

- kromě svržení prezidenta Artura Bernardese, požadovali zavedení tajného hlasu ve volbách, reformu veřejného školství, zavedení povinnosti základního školního vzdělání a konec korupce
- tito důstojníci vytvořili komunu a během dvou let a 5 měsíců prošli 25 000 km v rámci 12 brazilských států – pevným jádrem této skupiny bylo 200 mužů, ale na určitých místech se k nim přidalo i kolem 1500 lidí; část obyvatelstva je ve městech vítala jako zachránce národa, mnozí byli naopak proti nim
- úmyslně se vyhýbali střetu s vládní armádou a velice rychle se přemisťovali – šlo jim o trvalou formu ozbrojeného protestu, který se zdál být neporazitelný – v roce 1927 všichni uprchli do Bolívie.

Na konci 20. let 20. století byla První republika vyčerpaná vnitřními konflikty. Stupňovaly se represe vlády a její policie, vydala se řada rasisticky zaměřených opatření a chudí byli vytlačováni na okraj měst a společnosti.

Stále více se ukazovala nutnost vystavět brazilskou společnost na odlišných principech – nalézt model národní identity, který by stál na specifiku míšení ras a kultur, do té doby považovaném za negativní jev.

Všechny tyto změny projevily v roce 1930 s prezidentskými volbami. Další vývoj země směřoval ke konci První republiky a nástupu Republiky druhé.